

Elfte söndagen under året 2023

”Skörden är stor men arbetarna är få” (Matt 9:37). När vi får höra dessa ord i en predikan följs det nästan automatiskt av en uppmaning att man skall be för prästkallelser. Även om det är ytterst viktigt, så är det inte det jag först och främst vill betona. Jag tror att vi alla är skördearbetare i Jesu tjänst. Vi har alla en helig uppgift att bistå Jesus att nå fram till människorna. Givetvis behövs det präster. Givetvis skall vi be om prästkallelser. Men först och främst måste alla döpta inse att de är ansvariga för skörden, för arbetet i Herrens vingård. Vi är inte bara åskådare och konsumenter. Vi är aktiva medarbetare i Jesu frälsande och helgande uppgift att nå fram till alla människor med hans glada budskap. Oavsett vem vi är och vad vi gör är vi kristna. Allt vi gör får vi göra med och för Jesus. Ingenting i vårt liv är enbart profant och världsligt. Vi är genom dopet ett Andens tempel. Vi gör alltid tempeltjänst. Varje gärning kan bli vårt sätt att tillbe och förhålliga Fadern i gemenskap med hans Son under Andens ledning och inspiration. Varje människa vi möter har rätt att i oss erfara något av denna andliga dimension, Varje människa är kallad att få ta emot Jesu frälsande kärlek. Var och en av oss kan få förmedla detta på ett eller annat sätt.

”När Jesus såg människorna fylldes han av medlidande med dem, för de var illa medfarna och hjälplösa, som får utan herde” (Matt 9:36). Jesus fortsätter att se på människorna på detta sätt. Vi får se på dem på samma sätt. Vi får liksom han fyllas av medlidande och ömsint omsorg när vi ser på alla dessa illa medfarna människor som befolkar vår omvärld. I stället för att uppfyllas av vrede och bitterhet när vi hör om barn och unga människor som dödar varandra måste vi känna detta oändliga medlidande med sådana får som irrar omkring utan herde, utan insikt, utan att ha en aning om Jesu kärlek till dem. Jesus är allas Frälsare. Han längtar efter att hela alla sår, befria och förlåta, helga och frälsa. Ingen människa är så förtappad och förlorad att hon inte kan förvandlas genom mötet med Jesus. Vi som tillhör honom och vill tjäna honom får vara hans utsträckta hand till dem som till synes har fastnat i våldets och ondskans tjänst. Om de var ”Guds fiender” så är de kallade att bli ”försonade med honom genom hans Sons död” (Jfr Rom 5:10), skriver Paulus.

”Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare” (Rom 5:8). Om en människa kan förstå detta oerhörda då förändras allt. Kristus väntar inte med att börja älska oss tills vi blivit snälla och anständiga människor. Hans hjärta slits sönder av längtan efter den som ser sig som hans fiende och gör allt för att visa att han vill gå emot allt som är rätt och gott. Vi kan aldrig fatta hela vidden och bredden av Guds kärlek till syndarna. Men vi kan växa in i denna kärlek genom Guds nåd. Mer och mer kan vi låta oss uppfyllas av den. Genom sakramenten blir vi sakta men säkert

allt mer likgestaltade med Jesus och får del av hans kärlek. Då blir det naturligt för oss att se på alla illa medfarna och till synes ondsinta människor med Jesu medlidsamma och ömsinta blick. Då kan vi inte längre döma eller fördöma, bara ropa på Guds förbarmande kärlek för deras skull som tycks göra allt för att avvisa och förneka honom.

Vi är alla skördearbetare. Vi får alla vår uppgift i frälsningsverket. Genom att ta emot den frälsande kärlek som Jesus visar oss genom sitt ord och sina sakrament blir vi delaktiga av hans ständiga och tålmodiga arbete för att frälsa alla människor. Givetvis har de vigda ämbetsbärarna en oersättlig uppgift i detta verk. Genom vad de gör för oss hjälper de oss att upptäcka vår egen helt unika och specifika uppgift i frälsningens drama. Där har vi alla vår roll. Även om det till synes bara är en biroll, så är den väsentlig och oersättlig. Allt det vi gör är i viss mån unikt. Ingen är i precis samma situation och omgivning som jag. Gud har anförtrott mig en liten del av verkligheten, där jag har full frihet att göra vad jag vill och hur jag vill. I familjen, på jobbet, i hyreshuset eller radhuset, just där jag lever, har jag huvudrollen. Just där kan jag få Andens hjälp och ljus att göra det som bygger upp, det som sprider ljus och godhet, både i det lilla och i det stora.

De som har kallats att bli präster och diakoner är hela gudsfolkets tjänare. De skall hjälpa alla de döpta att upptäcka deras kallelse och deras uppgift i det stora skördearbetet. Gång på gång måste alla bli påmind om detta. Därför är söndagsmässan så viktig, så omistlig och nödvändig. Det är för det mesta den enda kontaktyta som de flesta döpta har med kyrkan. Om de missar den missar de tyvärr också att inse vilken värdighet och kallelse de har fått att vara Jesu medarbetare och medtjänare i frälsningens tjänst. I den heliga mässan berörs vi alla av Guds egen helighet. Det lilla frö av helighet som lagts ner i oss vid dopet måste ständigt få ny näring. Vi behöver Andens ständigt nya inspiration och trons glädje, som ger oss kraft att ta på oss vår andel i skördearbetet. Varje präst måste se sitt ansvar och finna sin stora glädje i att han får förmedla Andens inspiration och trons glädje när han förkunnar Guds ord och låter de troende ta emot livets heliga bröd.

”Vi har vår stolthet i Gud tack vare vår Herre Jesus Kristus, genom viken vi nu har vunnit försoningen” (Rom 5:11). Vi får faktiskt vara stolta, inte över vår egen duktighet, men över den oskattbara nåd som vi ständigt får del av. Vi får vara stolta över att vi har anförtrotts uppgiften att medverka i skördearbetet. Samtidigt är det också det som gör oss ödmjuka, eftersom vi ser vår svaghet och brist i bjärt motsats till detta stora verk som anförtrotts åt oss. Jesus kan hjälpa oss att både vara stolta och ödmjuka, att både glädja oss över hans förtroende och sörja över vår svaghet och brist. Vi får både stå under korset och sträcka oss framåt mot uppståndelsen. I varje mässa får vi allt detta och oändligt mycket mer.